

ESPACTACLE I IMATGE...

Aquests tipus d'orgull deplorable és freqüent en alguns tipus de minusvàlues físiques.

Sempre hi ha el cec donant gràcies per poder imaginar els colors i assegurant que veu millor els paisatges gràcies a les paraules del guia i la fina sensibilitat del seu olfacte.

O el coix content d'anar-se balancejant sense haver de pujar a un vaixell o el manco ufanós perquè només es menga les ungles d'una ma. Val. D'alguna manera cal sublimar les limitacions.

Però com es pot sublimar l'estupidesa?

Naturalment, la felicitat per aquest orgull neci, encanta al poder. Es molt còmode i molt segur saber que al darrere teu hi ha un país de rucs.

Deia un Comandant de l'exercit espanyol que: "el mejorsoldado es el extremeño porque con un par de gachas al día se conforma" (sic).

Doncs igual de contents que el Comandant amb la seva Companyia d'extremenys, ho està el Govern amb el seu país de "gachas".

A Espanya li falta una ma de pintura, però s'hi resisteix, l'escup com si volguéssim pintar sobre una paret de sal humida. Espanya, no vol saber. Li fa por.

¡Que majos son! Eso es un pueblo, comenten satisfets els ministres.

A ESPANYA...

LI FALTA UNA MA DE PINTURA

Perdó, vostè sap el nom del Sant Pare actual?

¿Mande?

Que si conoce el nombre del Papa...

¿El papa?, ¿Qué papa? Yo solo conozco a mi papa (sic)

I el desgraciat i els seus fidels companys d'ignorància es posen a riure com el que són, un orgullosos, absolutament orgullosos representants de l'analfabetisme.

